

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatele: A. C.**, zastoupen JUDr. Alešem Hájovským, advokátem, se sídlem nám. Republiky 57, Tachov, a **dalšího účastníka: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 4. 2004, č. j. 60 Az 238/2003 - 21,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadá kasační stížností shora označený rozsudek Krajského soudu v Plzni, kterým byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 27. 10. 2003, č. j. OAM - 814/AŘ - 2002, jímž byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. OAM - 7266/VL - 04 - OL5 - 2001 ze dne 22. 10. 2001, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), a dále bylo rozhodnuto, že žalobce nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 odst. 1, 2 a 14 citovaného zákona a že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona; a o nákladech řízení bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu.

Stěžovatel opírá svoji kasační stížnost o důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel namítá, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí a tím porušil ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení. Stěžovatel je přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b), případně § 14 zákona o azylu.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, což odůvodnil obavami o svůj život v případě návratu do domovské země.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření uvedl, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek Krajského soudu v Plzni, byly vydány v souladu s právními předpisy, a dále navrhuje, aby soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou a k přiznání odkladného účinku neshledává důvody.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne ze dne 22. 10. 2001, č. j. OAM - 7266/VL - 04 - OL5 - 2001, byla zamítnuta žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Zároveň žalovaný rozhodl, že žalobce nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 odst. 1, 2 a § 14 citovaného zákona a že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, o němž rozhodl ministr vnitra rozhodnutím ze dne 27. 10. 2003, č. j. OAM - 814/AŘ - 2002, tak, že rozklad žalobce zamítl. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal v zákonné lhůtě žalobu.

Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že žalobce podal v zákonné lhůtě žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, v níž uvedl, že žalovaný správní orgán nezjistil správně a úplně skutečný stav věci před vydáním správního rozhodnutí, čímž porušil ust. § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu, a v důsledku toho byl nesprávně posouzen návrh žalobce na zahájení řízení o udělení azylu. Správní orgán si měl v té souvislosti zjistit, zda není proti žalobci vedeno trestní řízení a pro jaký trestný čin. Žalobce rovněž uvedl, že v jeho případě jsou dány důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b), případně § 14 zákona o azylu, jehož neudělení nebylo v rozhodnutí správního orgánu náležitě odůvodněno. Dále pak žalobce namítl, že život v Moldavsku je obtížný a pokud by se vrátil do vlasti, má důvodné obavy o svůj život. O žalobě rozhodl Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 30. 4. 2004, č. j. 60 Az 238/2003 - 21, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobcem uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit a žalobce tak nesplnil zákonné podmínky pro jeho přiznání a rovněž nebyly shledány žádné překážky vycestování do země původu. Proti tomuto rozsudku Krajského soud v Plzni, který byl doručen dne 1. 6. 2004, podal žalobce dne 14. 6. 2004 kasační stížnost.

Kasační stížnost byla podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je přípustná, neboť se opírá o kasační důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Plzni v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 s. ř. s., vázán podle § 109 odst. 3 s. ř. s. jejími důvody, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel uplatnil stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spise obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán i Krajský soud v Plzni postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelem neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ostatně nespokojenost s politickou situací v Moldavsku, a zejména pak stěžovatelem uváděné ekonomické problémy v zemi původu a obavy z výhrůžek osob, které po něm vymáhaly peníze jako náhradu za poškozené auto majitele, který je podle tvrzení stěžovatele členem mafie, není důvodem, který je podřaditelný pod ustanovení zákona o azylu, neboť uváděné problémy se soukromými osobami nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy jeho rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině, či zastávanými politickými názory, a tedy nejsou důvodem pro udělení azylu. Rovněž námitku stěžovatele, že mu měl být udělen azyl z humanitárních důvodů, nelze přijmout, neboť na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení, jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). V daném případě byla žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná, neboť stěžovatel uváděl pouze ekonomické důvody, a proto se správní orgán nezabýval důvody pro udělení azylu podle § 12 ani podle § 14 zákona o azylu; výrok rozhodnutí správního orgánu lze tedy považovat za nadbytečný.

Podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně bezdůvodná, jestliže žadatel uvádí pouze ekonomické důvody.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Krajský soud v Plzni nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a nezbytném poučení účastníků o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. března 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu